

Frankó Katalin: óvoda- és drámapedagógus

A három kiscica

Janó, Julcsi és Mihály, a három kiscica vidáman játszadozott a napsütötte udvaron. Ágoston a vén kandúr messziről figyelte őket:

- *Milyen vidámak ezek a gyerekek!* – gondolta.

A kiscicák éppen egy csigával játszottak.

- *Gyere elő!* – kiáltotta **Janó**, miközben kis mancsát a csiga házában tartotta. – *Hallod!*
- *Biztos megijedt tőlünk!* – düllesztette ki a mellét Mihály.
- *Na ná!* – helyeselt **Janó** – *van is miért, hiszen mi nagyok és erősek vagyunk!*
- *Ne ijesztegetessétek szegényt.* – miáskolt a fiúkra **Julcsi** – *Nem bántott titeket.*
- *Próbált volna!* – hőködött Janó – *akkor megtudta volna kikkel áll szemben.*
- *Úgy van!* – helyeselt **Mihály**.
- *Inkább énekeljünk neki!* – tanácsolta **Julcsi**, és már dúdolta is: „*Csiga-biga told ki...*”
- *Ezeknek a lányoknak mindig ilyen butaság jut az eszükbe.* – méltatlankodott Mihály.
- *Azért a végen nem rossz.* – mondta Janó, és a dal végét már ő is énekelte vagy inkább kiabálta: „*Ha nem tolod, összetöröm házadat...*”

Ebben a pillanatban feltűnt az udvar végében **Bundás az öreg kuvasz**. Unottan járt körbe, megszemlélve birodalmát.

Egy villanás és a macskák már ott sem voltak. Csak miután **Bundás** visszafeküdt a házába merészkedtek újra elő a farakásból, ahová elbújtak.

- *No ti, hősök!* – nevetett feléjük **Ágoston**, aki egész idő alatt nem mozdult a tornácról.
- *Most miért nem voltatok olyan nagylegények, mint az előbb a kis csigával?*
- *Mert ő nagy.* – horgasztotta le a fejét **Janó**.
- *És erősebb is.* – magyarázkodott **Mihály** is.

- *Jegyezzétek meg kis lurkók, - mondta nekik **Ágoston** – hogy a nagyság és az erő még nem elég, sokkal fontosabb az ész és a türelem. Vegyetek csak példát a kis csigáról. Ő sem hősködött csak megvárta a kedvező alkalmat és folytatta útját.*

Így taníttatta a vén kandúr a kiscicákat, így adott nekik tanácsot, hogy azok felnőve okos, türelmes macskákká váljanak, mert a veszély így kerülhető el.